

ODVISNOST OD KRIVDE KOT ENA IZMED IZKUŠENJ DUŠE IN VIBRACIJSKA NARAVA STVARSTVA

Avtorica: Ana Trebežnik

Ko pomislimo na odvisnost, se nam praviloma vzpostavi povezava z vzorcem bega pred negativnimi emocijami. Odvisnost kot eden izmed obrambnih mehanizmov zoper soočanje z lastno »senco« - občutki, ki tako ali drugače v nas vzbujajo nelagodje in notranjo stisko. Pa vendar lahko skozi najrazličnejše inkarnacije razvijemo odvisnost v odnosu do česarkoli. Ena izmed najpogostejših odvisnosti, ki jih srečujem pri svojem terapevtskem delu je nedvomno odvisnost od občutkov krivde in sramu. Krivda in sram se rada pojavljata v tandemu, saj se kot vzorca odlično dopolnjujeta in se nenehno medsebojno krepiata. Kadar se v nizu inkarnacij srečujemo z vzorcem krivde, ki ga nismo sposobni predelati, lahko postane krivda del naše »identitete«.

Dušna lekcija, ki je povezana z občutkom krivde od nas zahteva razvijanje sposobnosti brezpogojnega odpuščanja – v prvi vrsti sebi. Česar namreč ne zmoremo nuditi sebi, tega nismo zmožni niti v odnosu do drugih, do zunanjega sveta kot celote. Tako se nam dogaja, da si skozi različne inkarnacije izbiramo situacije, ki nam omogočajo, da izkušamo krivdo; v ozadju je seveda višji namen razvijanja duhovne kvalitete pristnega in brezpogojnega odpuščanja. Podobne izkušnje vztrajno ponavljamo, dokler ni dušna lekcija v celoti sprejeta in integrirana v našo zavest.

Težava je v tem, ker se pogosto zgodi, da se namesto razrešitve vzorca, zaradi nenehnega preigravanja podobnih scenarijev ta občutek krivde samo še krepí in pogloblja (temu bi lahko rekli tudi »depresivna spirala«). Na neki točki lahko ta krivda postane del naše »identitete« (naša osebnost se z njo poistoveti), mi pa potem posledično razvijemo »odvisnost« od tega občutka. Ko krivda postane naš temeljni podzavestni vzorec, v svoje življenje konstantno privabljamo situacije in ljudi, ki nam to našo notranjo, energijsko podstat na vse možne načine zrcalijo.

Na nezavednem nivoju si izbiramo partnerje, ki na nas prelagajo odgovornost za vse kar se dogaja znotraj partnerskega odnosa (nemalokrat pa tudi za svoje težave na drugih področjih življenja!) ter v nas aktivirajo globoke občutke manjvrednosti, neprimernosti in seveda krivde. V službi se srečujemo s situacijami, ko nas nadrejeni in/ali sodelavci obravnavajo kot »grešnega kozla« za vse mogoče napake in nepravilnosti. Člani naše družine nas radi pogosto kritizirajo in nam očitajo naše pomanjkljivosti ter do nas pogosto nastopajo nekoliko vzvišeno ali pokroviteljsko. Poleg tega pa tudi sami, ne da bi točno vedeli zakaj, iz nekega močnega notranjega vzgiba, počnemo stvari zaradi katerih se potem počutimo krive - dobesedno si ustvarjamo situacije, kjer imamo razlog za krivdo (pogosto so te stvari, ki jih počnemo, nasprotju z našimi zavestnimi vrednotami, vendar je nezavedna sila vzgiba premočna).

Ob tem moram poudariti, da je vse to kar doživljamo s strani zunanjega okolja zgolj odraz našega lastnega notranjega stanja in temeljnega odnosa do sebe na naši podzavestni ravni. Oseba z nezaveščenim vzorcem krivde namreč pogosto zapade v vlogo žrtve – vlogi, ki se energijsko hrani z občutki manjvrednosti in nemoči. Kadar smo ujeti v tovrstnih občutkih pa

seveda zelo težko postavljamo osebne meje v medsebojnih odnosih. V ozadju teh občutkov se rado skriva prepričanje: »Kriv/a sem. Nimam se pravice postaviti zase.«

Od kod vse to izvira in čemu sploh služi krivda?

Na tej točki ne moremo mimo zgodovinskega dejstva, da je naše kolektivno nezavedno že dve tisočletji pod vplivom močne kolektivne energije krščanske cerkve kot institucije. Krivda je »izum« institucionalizirane krščanske religije, katere glavni namen je držati množice v energijski matrici strahu pred kaznijo. Krivda nas drži v stahem občutku ujetosti in nas lahko popolnoma paralizira (v tem je tudi njen namen, da nas naredi pasivne in poslušne). Napake so neizogiben del procesa učenja, izkušanja življenja kot takega in edino konstruktivno je, da zanje prevzamemo odgovornost in jih ne ponavljamo, temveč na podlagi pridobljene nove vednosti nadaljujemo po poti osebnega ravoja.

Krivda pa nas ravno nasprotno drži na mestu, kjer nemočno opazujemo kako se naši notranji strahovi vse bolj množijo. Prestrašeni ljudje pa so lahka tarča za masovno manipulacijo, saj v svoji energijski zakrčenosti ne morejo dostopati do svoje resnične, izvorne moči. Ljudje, ki so ujeti v strah, se prostovoljno podrejajo v zameno za (navidezen) občutek varnosti ter se s tem nezavedno odrekajo svoji lastni kreativni moči.

Znotraj energijske matrice žrtve ljudje svoje življenjske okoliščine in izkušnje doživljajo kot posledico delovanja nekih »zunanjih sil«, na katere imajo sami s svojo zavestjo zanemarljiv vpliv (takšno je njihovo prepričanje, ki je pa daleč od resnice!). Zaradi vsega tega so popolnoma odrezani od višjih, univerzalnih zakonov vibracijske privlačnosti in odbojnosti. Ne zavedajo se več izvorne prepletenosti vsega bivajočega in nenehne vibracijske komunikacije med različnimi nivoji stvarstva.

Če poenostavim: NAŠA TEMELJNA VIBRACIJA, ki jo oddaja naše individualno energijsko polje (s celim nizom energijskih teles) PRIVABLJA OZ. ODBIJA konkretne dogodke, osebe in situacije, ki energijsko ustrezajo oz. ne ustrezajo tej naši temeljni vibraciji. Kadar v svojem življenju opažamo, da se pogosto počutimo krive (ne glede na to ali se nam ta občutek zdi upravičen ali ne) oz. imamo vedno znova opravka z ljudmi/situacijami, ki nam posredno ali neposredno sporočajo, da smo za nekaj krivi, je nedvomno čas, da se zazremo vase, spustimo vlogo žrtve (skupaj z občutkom, da se nam dogaja krivica!) in prevzamemo odgovornost za to, kar doživljamo – na način, da poiščemo in sprostimo te globoke nezavedne vzorce. Da končno sprejmemo dušno lekcijo odpuščanja in sprejemanja samega sebe z vsemi našimi pomanjkljivostmi.

Odvisnost od krivde je pogosto tesno prepletena tudi z nezavednim vzorcem potrebe po tem, da smo popolni ter posledično odporom do delanja napak. Tekom bivanja duše v »višjih« sferah realnosti, kjer je duša v svoji konkretni »inkarnaciji« (ali bolje rečeno pojavnih oblik, kadar ne prevzame fizičnega telesa!) na nek način bližje Stvarniku (bolj povezana z resničnim virom vsega in v stiku s svojo izvorno popolnostjo), se lahko pojavi ODVISNOST OD POPOLNOSTI ter hkrati odpor do izkušanja »nepopolnosti« (v smislu večje ločenosti – ta občutek je značilen za nižje nivoje zavedanja!) v t.i. nižjih dimenzijah.

Odvisnost in odpor sta dve plati istega kovanca ter se vedno medsebojno krepiata (močnejša kot je odvisnost od neke stvari, večji je odpor do njenega nasprotja). Kadar govorim o višjih

oz. nižjih nivojih stvarstva ne gre za neko hierarhično vrednotenje, saj so vsi nivoji v svojem bistvu enakovredni, razlika je samo v stopnji zavesti, ki definira konkreten nivo (na enem koncu imamo zavest strahu in ločenosti, na drugem pa zavest vseprežemajoče ljubezni in enosti).

V končni fazi je vsaka odvisnost za dušo pogubna, saj zavira njeno sposobnost izkušanja različnih realnosti in perspektiv – v tem pa je ves namen njenega popotovanja, saj se ravno skozi svoje izkušnje in lekcije razvija. Kadar svojih odvisnosti (v veliki meri podzavestnih!) nismo pripravljeni spustiti in se jih na vsak način oklepamo, duša včasih poseže po skrajnih sredstvih; da bi se izognila nadaljni škodi je pripravljena »žrtvovati« tudi naše fizično telo.

Prvo opozorilo tako predstavljajo ponavljajoči se dogodki/okoliščine, katerih sporočila pa mnogi zaradi ujetosti v vlogo žrtve žal zavestno ne prepoznajo. Sčasoma se tako lahko pojavijo povsem fizični simptomi, ki se običajno z leti spremenijo v kronična obolenja, prihaja pa seveda tudi do nenadnih in nepričakovanih opozoril (pri akutnih izbruhih bolezni kot je npr. srčni zastoj). Če še vedno vztrajamo v svoji vlogi žrtve in odklanjamo samorefleksijo ter konkretne spremembe, nas lahko doleti tudi fizična smrt. Duša se v takem primeru odloči, da začasno »prekine igro«, saj je v končni fazi zanjo smrt zgolj ena izmed oblik transformacije.

Ko odide na višje nivoje, si lahko vzame čas za »premislek« o nadaljnem poteku svoje poti. Nato naredi nekakšen »povzetek« svoje zadnje inkarnacije, neke vrste »bilanco stanja« ter si na tej osnovi izdela »načrt« za prihodnjo inkarnacijo. Duša si pri tem vzame čas, saj je čas zanjo relativen in drugotnega pomena. Zanjo je najpomembnejše to, da neovirano nadaljuje s svojim razvojem ter preko konkretnih izkušenj ozavešča svoje dušne lekcije in jih integrira v svojo zavest. Spiralno se pomika znotraj kroga zavedanja, da bi izkusila vse nivoje stvarstva in se preko svojih izkušenj znova zavestno povezala z vsem, kar biva. Da bi se povsem zavestno vrnila v izvirno stanje enosti in popolnosti vsega bivajočega.